

lem let kunne se, hvorledes de privatretlige Forhold har forandret sig gennem Tiderne. Det er altsaa kun en historisk Oplysning, det er ikke en Opfindelse af Socialdemokraterne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Jacob Sørensen: Jeg kunde ikke forstaa den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer anderledes, end at det ærede Medlem gjorde gældende, at Opfattelsen af Begrebet Ejendomsret efterhaanden stærkt har forandret sig og netop i Retning af Ejendomsretten er i Forfald, at den er af mindre Værdi. Det var det, der gav mig Anledning til at fremsætte de Bemærkninger, jeg fremkom med.

Pinholt: Jeg skal bestræbe mig for at efterkomme den højtærede Formands Formaning om at tale kort. Den højtærede Justitsminister bemærkede til mig, at naar man vilde have, at Almenheden skulde være taktfuld i sin Optræden, maatte man give den Frihed, og deri har den højtærede Minister sikkert Ret; et Folk, som holdes under stram Politiopdragelse og overhovedet aldrig faar Lov at gøre noget paa egen Haand, kan aldrig blive noget taktfuldt Folk, det bliver altid en daarlig Samling af Individuer. Men den højtærede Minister tilføjede, at det skulde være Frihed under Ansvar. Deri giver jeg ham ogsaa Ret, men man maa ikke glemme, at naar man med eet Slag i denne Lovgivning her bestemmer, at samtlige danske Skove, som der hviler Fredskovspligt paa, og endda en Række foruden, skal aabnes for Almenheden, saa har man ikke samtidig givet Almenheden en Pligt til at opføre sig taktfuldt i Skovene. Jeg ser slet ikke saaledes paa det, at de Mennesker, der kommer i Skovene, egentlig optræder som Vandaler — det kan naturligvis ske, der kan være Vandaler i alle Lejre —, men de er tidt tankeløse, de tænker ikke paa, at naar der kommer 5 000 Mennesker i saadan en lille Skov, og de smider 20 000 Stykker Papir, er det et Griseri, der gaar ud over Skovejeren, og som i Virkeligheden forvandler det Sted, der skulde være smukt og tiltalende, til en Losseplads. De tænker ikke paa det, og det er meget vanskeligt at faa dem til at indse det, naar de mener at være i deres gode Ret til at færdes der, hvor de færdes. Nu sagde den højtærede Landbrugsminister,

at Statsskovene havde gennemført dette; de havde været aabne, og der var egentlig ikke sket nogen Skade. Og det er vist rigtigt. Men der er det ved Statsskovene, at de har en Betjening, som kan gøre rent efter saadanne Fester, men det har den private Skovejer ikke, og derfor synes jeg nok, man skulde se lidt paa det, før man lægger denne Pligt paa ham, foruden at man fratager ham hans Ejendomsrettigheder.

Jeg vil indrømme, at man ikke i et Land som Danmark — og for Resten heller ikke i noget andet Land —, hvor der er mange Naturskønheder, kan holde disse lukkede for den store Befolkning. Det er umuligt. Man maa søge Udveje til, at den store Befolkning kan komme i Skovene og til Stranden; det er et umuligt Standpunkt ikke at ville dette. Men man maa overveje, ad hvilke Veje man lempeligst muligt kan imødekomme Folkets naturlige og berettigede Krav. Jeg er ikke, absolut ikke, uenig med dem, der mener, at Befolkningen maa have Adgang til Strand og Skov, det har den et naturligt Krav paa; vi har det samme Fædreland, og det maa ogsaa byde os alle sammen saa megen Frihed og Sol og Lys og Luft, som det kan, men jeg mener, man i Lovforslaget er gaaet vel vidt.

Den højtærede Justitsminister mente, at han af en Bestemmelse i Christian den Femtes Danske Lov om, at Nøddeplukning var fri, naar den ikke gjorde Skade i Skovene, kunde udlede juridisk en almindelig Ret for alle til at færdes frit i Skovene. Jeg ved ikke, om det kan udledes deraf, jeg er jo ikke Jurist, men de Eksempler fra Horsens, som den højtærede Landbrugsminister omtalte, synes at vise det stik modsatte: to Skove har været aabnet for Publikum, men saa kommer man begge Steder i Tanker om, at man ikke vil lade dem være aabne længere, og saa lukker man, til Trods for at Befolkningen sikkert med Sorg har set dem blive lukket for Næsen af sig, og der har ikke været nogen juridisk Mulighed for at faa dem lukket op igen. Altsaa, denne Bestemmelse i Christian den Femtes Danske Lov har man aldrig prøvet at haandhæve, og jeg skulde alligevel mene, at Loven om Mark- og Vejfred er den afgørende i dette Forhold.

Jeg er altsaa ikke principielt uenig med den højtærede Minister i, at Befolkningen skal have Adgang til Strand og Skov, men vi skal give dem den under Hensyntagen, som jeg senere skal nævne, til dem, der sidder inde med vedkommende Ejendomme,